

ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ

Η παράξενη ψυχασύνθεσις της Αικατερίνης. Ο γάμος της με τὸν Ἑρρίκο Β'. Μία περιφρονημένη σύζυγος. Ἡ Αικατερίνη περιγελάς τὴν Γαλλίαν. Ἡ συμπαθεία τοῦ πεθεροῦ της. Πῶς τὴν ἐγκατέλειπε ὁ σύζυγος της. Τὰ δάκρυα τῆς Αικατερίνης. Ταπεινώσεις καὶ ἐξευτελισμοί. Ο θάνατος τοῦ βασιλέως, κτλ.

οικαιότητα καὶ τὴν ἀνδρική τραχύτητα τοῦ χαρακτήρος της, ἰσχυρῶς ἐπὶ τὰ πρῶτα νεανικά της χρόνια ἔνα τραφερό, δειλὸ καὶ αἰσθητικὸν αἰσῶν, αὐτὸς ὅσοις τόσο ταπεινὸς, ὥστε καλεῖται δὲν εἶναι σημασία σ' αὐτὴν καὶ οὐκ ἡνυδατοῦσαν περιφρονητικὰ...

Μὰ, ἑαυτὴν, τὸ ὁσμυνο αὐτὸ πλάσμα ἀπέκτησε ἀνασφάλαν τῆς ἐκασότητος καὶ τῆς δυνάμεώς του. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνῃ ἄλλαξε ὅχι μόνον ὁ χαρακτήρ της Αικατερίνης, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ὁψις τῆς Γαλλίας. Μά, προτιμώτερον εἶναι νὰ σὰς ἀφηγηθῶμεν μετὰ τὴν χρονολογική της σειρά τὴν παράξενον ἱστορίαν τῆς ἐξελίξεως τῆς Αικατερίνης τῶν Μεδίκων.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος Α' ἀποφασίσει νὰ παντρεῖται τὸν δευτερότοκον γιόν του, τὸν Ἑρρίκον, δούκα τῆς Ὀρλεάνης, μετὰ τὴν μικρὴν Αικατερίνην τῶν Μεδίκων, ἀνεπὶ τοῦ Πάπα Κλήμεντος Ι', οἱ αὐτοὶ καὶ οἱ δὲν ἤθελαν στὴν ἀρχὴ νὰ πιστέψουν πὼς τὸ σχέδιον αὐτὸ θὰ ἐπραγματοποιεῖτο στὸ τέλος. Δὲν μπορούσαν νὰ παραδεχθῶν πὼς ἦσαν δυνατὸν ὁ βασιλεὺς τοῦ μεγαλύτερου καὶ ισχυροτέρου τότε κράτους τοῦ κόσμου θὰ πάντεται τὸ γιόν του καὶ μέλλοντος διαδόχου του μετὰ κατέλλα, ἡ ὁποία ἤνθεε σὲ οἰκογένεια τραπέζιτων, ἀνθρωπίνων δηλαδὴ ποὺ δὲν ἔτρεπε νὰ συγγενεῖται μ' ἕνα κρατικὸν βασιλικὸν οἶκον. Καὶ μετὰ τὴν γνώμην αὐτὴν συμφωνοῦσε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἑρρίκος, ὁ ὁποῖος, ἐξάλλου, ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος ἐκείνῃ τὴν ἐποχὴν μετὰ τὴν διαδοχὴν Ἀρτεμίδου ντὲ Πονατιέ, τὴν πρῶτην εἰσοσμένην τοῦ πατέρα του... Μὰ ὁ Φραγκίσκος δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἀλλάζουν εὐκολὰ γνώμην. Εἶπε ὅτι ὁ γιόνος του θὰ ἔπαυσε γυναῖκα τὴν Αικατερίνην τῶν Μεδίκων; Αὐτὸ θὰ γινότανε, τελείως! Τὸ πρᾶγμα δὲν ἤθελε ἀσχητῆσαι! Θεοορῶμεν ἄρα περὶ τοῦ νὰ σὰς ποιῶμεν ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας εἶχε σοβαροὺς λόγους νὰ ἐπιμένῃ τόσο νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ συνοικεῖον. Ἄν καὶ ἐξουσίαζε ἕνα ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα κράτη τοῦ κόσμου, θυσιαστικῶς πάντοτε σὲ τόσο μεγάλῃς χρηματικῇς ἀνάγκῃς — ἦταν τρομερὰ σπατάλις — ὥστε μὴ συγγενεῖται μετὰ τοὺς πλουσιώτους Μεδίκους δὲν μπορούσε παρὰ νὰ τοῦ βγῇ σὲ καλὸν.

Οἱ γάμοι, λοιπὸν, τοῦ Ἑρρίκου, δούκου τῆς Ὀρλεάνης, καὶ τῆς Αικατερίνης τῶν Μεδίκων, ἔγινον τὸν Νοεμβρίον τοῦ 1533. Τὰ σέφανα τὰ εὐλόγησε ὁ ἴδιος ὁ Πάπας Κλήμης Ζ'. Ο γαμπρὸς ἦταν δεκατεσσάρων χρόνων καὶ ἡ νύμφη ἑντεκα μονάχα...

Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ποὺ εἶδε ἡ Αικατερίνη τὸν σύζυγόν της, ἕνα εὐσμοῦ καὶ φυσικὸν ἀγαπᾶν, ἐνοήσετο γι' αὐτὸν τρελλὸν καὶ παρὰ φρόνητα. Ἀντιθέτως, ὁ Ἑρρίκος δὲν αἰσθάνθηκε καμμίαν Ζεῖν ἢ συμπάθειαν γιὰ τὴν γυναῖκα του, ἕνα δειλὸν καὶ μαλ' ἐμμένον κοριτσάκι, ποὺ φοβόταν νὰ μιλήσῃ καὶ ποὺ κοκκίνιζε ἀπὸ τὴν ντροπὴν του, ὅταν τὸ κοιτάζαν στὰ μάτια.

Ο γάμος αὐτὸς ἔγινε μετὰ πολλὰς κακοὺς οἰκονομίας. Καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν θὰ ἔκανε εὐτυχισμένους τοὺς δύο σύζυγους.

Ἡ Αικατερίνη θεωροῦσε τὸν ἑαυτὴν ὅτι σὰν ξένη στὴν Γαλλικὴν Αἰθρὴν. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς καλεῖται δὲν ἔ-

δειχνε τὸ παρικοτὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτήν. Ο σύζυγός της τὴν ἀπέφευγε ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιβάδι καὶ ἡ κριεὶς τῆς Τριπλῆς τὴν περιφρονοῦσαν, ἐπεὶ ἦταν ἀπὸ ταπεινὴν οἰκονομίαν, ἐνῶ ἀντιθέτως τὴν ἐχθρονοῦσαν γιὰ τὴν μεγάλῃ τυχὴ της. Κι' ἔτσι ἡ Αικατερίνη ἔτρεπε διαρκῶς μὴπως βοηθῇ καμμίαν μέραν... ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι.

Ὁ μόνος ποὺ εἶδε γι' αὐτὴν κάποια στοργὴ ἦταν ὁ πεθερὸς της, ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος. Αὐτὸς μόνον τὴν ρωτοῦσε ἂν εἶνε ἐνδιαστημένη ἀπὸ τὴν ζωὴν της, ἂν τῆς λείπει τίποτε. Σιγὰ-σιγὰ ἡ Αικατερίνη ἔμαθε ν' ἀγαπᾶ τὸν βασιλέα σὺν ἀδελφῷ καὶ νὰ τὸν σέβεται σὰν πατέρα. Ἐκ παραλλήλου, καταλαβαίνοντας πὼς ὁ Φραγκίσκος ἦταν τὸ μοναδικὸν ἀποκομμάτι της, προσπαθοῦσε μετὰ κάθε τρόπο νὰ τὸν σαγηνεύῃ, νὰ τὸν αἰχμαλωτίζῃ, μετὰ μὴ ἀδύνα ἐλπίδας τὸν θεληγένην της. Ὁ βασιλεὺς — διὰ τὸς λόγους τῆς ὁμοίας φύσεως — συχνὰ ἔλεγε στὴν Αικατερίνη, χαϊδεύοντας τὰ ροδακίνα μαγουλά της :

— Ἐπρεπε νὰ μὴν εἶσαι γυναῖκα τοῦ γιου μου!...

Μὰ μέρα, ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἑρρίκου, ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου, πέθανε ἀπὸ ἕνα μυστηριώδη θάνατον. Οἱ γιαιτοὶ εἶχαν πῶς εἶναι δηλητηριασθῇ. Γιὰ μὴν στιγμὴν γεννήθηκε σὲ πολλοὺς ἡ ὑπόνοια ὅτι τὸ ἐγκλημα αὐτὸ τὸ ἔκανε ὁ Ἑρρίκος, μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς γυναίκας του, γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ τὸν ἀδελφόν του καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς διάδοχος. Καλεῖται ὅπως δὲν τόλμησε νὰ διατυπώσῃ φανερά τὴν τρομερὴν αὐτὴν ὑπόνοια. Κι' ἐξ ἄλλου, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς δὲν ἀνησυχῆσε διόλου τὸν δὲν ἔβαλε θάνατον τοῦ γιου του, δὲν ἰσχυρῶς λόγους νὰ δημιουργηθῶν ζητήματα καὶ ἐπιστάδια...

Καὶ ὁ Ἑρρίκος ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ διαδόχου. Νομίζετε πὼς ἡ ἐχθρὸς τῆς Αικατερίνης ἀλλάξαν τακτικὴν ἀπέναντί της, γίνοντας τὴν ἀπολύτως σταθερὴν σκέψιν ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ γινόταν ἐξάπαντος μὴ μέρα βασιλοῦσα καὶ ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τῆς ἐκδικηθῇ σκληρὰ γὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκανε; Κάθε ἄλλο! Ἀπεναντίας, συμπεριφερόμενος ἀπέναντί της μετὰ μεγαλύτερη περιφρόνησιν! Δὲν καταδεδόχοντοσαν οὔτε νὰ τῆς μιλήσουν καὶ... Ἡ Αικατερίνη δὲν θὰ μπορούσε νὰ πατήσῃ ποδάρην, γι' αἰτίαν μεγαλειότερον σεβασμὸν πρὸς τὴν θέαν της στὴν Αἰθρὴν, ἂν ὅχι πρὸς τὸν πρόσωπό της; Ἀσφαλῶς, καὶ! Μὴ τὴν διαφορά ὅτι φοβόταν ἀδύνα νὰ ἐμφανίσῃ τὸν τόνο τῆς φωνῆς της; Εἴχε πάθει ἕνα παράξενον νευρικό κλονισμό... Εἶναι ἱστορικὰ ἐξακριβωμένον ὅτι δὲν τόλμησε οὔτε καὶ στοὺς θαλαμηπύλους νὰ δώσῃ μίαν διαταγὴν μετὰ ἀσθηρὸν τόνο!...

Καὶ ἔτρεπε ποῦ ἦταν τὸ τρομερὸτερον στὴν περίπτωσιν αὐτὴ τῆς Αικατερίνης;

Ὅτι ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἐξαιολοῦτοσε ν' ἀγαπᾶ τρελλὰ καὶ παρὰ φρόνητα τὸν ἄπιστον σύζυγόν της, παραβλέποντας τὸ κακὸ ποὺ τῆς προσένοσε μετὰ τὴν περιφρόνησιν ποὺ τῆς εἶχαν. Τὸν λάτρενε σὺν Θεῷ! Τὸν κοιτάζε μετὰ στὰ μάτια, σὰν σὺν ἀνδρὶ, ἔτοιμη νὰ γίνῃ θυρία σ' ἐνα μονάχα νεῦμα του! Μὰ καίνος τῆς γνωρίζοσε μ' ἡμέλια τῆς πλάτης καὶ ἔτρεχε νὰ πῇ στὴν ἁγία καὶ τῆς ἀγαπημένης του Ἀρτεμίδος!

Μία μέρα, μαθεύτηκε στὴν Αἰθρὴν ὅτι ὁ διάδοχος ἔκανε ἕνα κοριτσάκι μετὰ τὴν φίλην του. Ἀπερίγηρτα στήθηκε τότε ἡ ἀπελπισία τῆς Αικατερίνης. Πῆγε καὶ ῥοῖξε τὸν βασιλέα Φραγκίσκο, τὸν μοναδικὸν φίλον της, ἔπεισε στὰ γόνυτά του καὶ τοῦ εἶπε μετὰ δυνατὰ ἀναγκυλιήτην :

— Μεγαλειότατε! Δὲν μπορῶ πεινὰ νὰ ἰσοπέσομαι αὐτὴ τὴν ζωὴν!... Ὅλοι ἐδωμένα μετὰ περιφρονησίν, μετὰ φροῦν σκουπίδι, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἀνδρὸς μου κάνει παιδιὰ μετὰ ἄλλες γυναῖκες!... Ἄν δὲν με θέτετε, νὰ μοῦ τὸ πῇτε καθαρὸν νὰ γίνω, νὰ γερῶ στὴν πατρίδα μου!...

Ὁ βασιλεὺς συγγενήθηκε ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς νύμφης του. Τὴν κατησέλασε ὅπως μπορούσε καὶ συγγενήως εἰδοποίησε τὸ γιόν του, σὲ αὐτοῦ τοῦ φρος, ὅτι ἦταν καλὸς νὰ θυμῇ πὼς ἦταν παντρεμένος... Ὁ Ἑρρίκος ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκλινθῇ στὴν πατρικὴ θέλησιν... Ὑστερὸν ἀπὸ

—Μεγαλειότατε! Δὲν μπορῶ νὰ ὀφειλῶ πεινὰ αὐτὴ τὴν ζωὴν!...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΑΛΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΕΠΙ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α'.

(Από τις εντυπώσεις του Γάλλου συγγραφέως Gaston Deschamps από ένα ταξίδι του στην Ελλάδα.)

γνωστότατος Γάλλος συγγραφέας Γκαστὸν Ντεσάν, ὁ ὁποῖος παρέμεινε τρία χρόνια περίπου στὴν Ἑλλάδα, ὅταν ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι, κατὰ τὸ 1892, δημοσίευσε στὴν «Επιθεώρηση τῶν Δύο Κόσμων» μιά σειρά χαριτωμένων ἐντυπώσεών του.

Ἀπὸ αὐτὲς παραθέτουμε τὸ κατωτέρω ἀποσπασμα, σχετικὸ μὲ κάποιον ἀνακτορικὸ χορὸ, στὸν ὁποῖο ἐκλήθη ἀπ' τὸν ἀειμνηστὸ Γεώργιο Α', καὶ μὲ τὸν ὁλοὶ τὸν ὁποῖο ἐπαίξε στις ἀνακτορικές δεξιότητες, ὁ ἰδιορρυθμὸς συνταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ Εὐθύνος Χατζηπέτρος, ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως.

«Ἦμιον περιέρχῃς καὶ ἐγὼ—γράφει ὁ Ντεσάν—να παρασταθῶ σ' ἐναντίον τοῦ ἀνακτορικοῦ χοροῦ, τοῦ ὁποῖου ἀποργάνων ὁ περιφημὸς συνταγματάρχης Εὐθύνος Χατζηπέτρος. Ὁ συνταγματάρχης αὐτὸς ἦταν ὑπασπιστὴς τῆς Μεγαλειότητός του, γιὰ τοῦ Χατζηπέτρον ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου τὶς παραδόξως περτάτες μᾶς διηγῶντο ὁ Ἐδμόνδος Ἀυστοῦ, μεγαλοποινιστὴς τῆς ἀμερῆς.

Κάποιος φίλος μου, στὸν ὁποῖο εἶχα ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμία αὐτή, ἀνέλαβε νὰ μοῦ προμηθεύσῃ τὴ σχετικὴ πρόσκλησι. Πραγματικῶς, ὁ μακαρίτης τώρα Χατζηπέτρος—πέθανε ἐντομετάξ, λίγους μῆνες μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα—πρόθυμα χορήγησε τὴν πρόσκλησιν αὐτὴ καὶ τὸ ἴδιον βράδι, στὸ χορὸ, ἔλαβα καὶ τὴν τιμὴ νὰ τὸν γνωρίσω.

Ἦταν ἕνας τύπος εὐθημῶς, καλόκαρδος, ἐλευθεροτατοῦς—παρ' ὅλα τὰ τρομερὰ μοναχικά του—καὶ φορούσε τὴ στρατιωτικὴ στολὴ του μὲ χάρι ἀφραστῇ. Πολὺ μορφωμένος, ἦταν τόσο γνωστός στὰ Παρισιὰ καὶ βοῦνδάρτα, ὅσο καὶ στὴν ῥόδὸν Σταδίου.

Ἐπὶ 10 χρόνια σχεδὸν ἦταν ἐν εἰδος ἀνεπισήμου τελετῶν τῶν ἀνακτορικών δεξιώσεων. Ἡ μανία του γιὰ τὸ χορὸ ἦταν τόσο, ὥστε δὲν ἄφηνε ἐκείνη νὰ περάσῃ, χωρὶς νὰ εἰσρηγῇ στὸν βασιλεῦ καὶ τὴ διοργάνωσιν ἐνὸς χοροῦ. Ἐννοοῦσε νὰ περάσουν ἀπὸ τὴ αὐθούσε τοῦ χοροῦ τῶν ἀνακτορῶν διὰ τὸ Ἀδριατικόν! Ἀπὸ τοῦς μεγαλοσταύρους τοῦ Τάγματός τοῦ Σωτήρος ὡς τοῦς ἀνθιστάσιμας τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως!

Εἶχα πλεῖ ἐπίτηδες ἀπὸ νομὸς στὰ ἀνάκτορα καὶ τὸν καίσαρα νὰ διατρέξῃ βιαστικὸς τὴς αὐθούσε, σφόντονος βροντερὰ τὸ μακρὸ σπαθί του, ἀπὸ τὸ κατεστημένον ὅλα τὸ καλεῖται. Ἦθελε νὰ βεβαιωνεταί μόνος τὸν ἄνδρα ἥσαν ἐν τάξει, καὶ ἄλλα τὸν διενθνήτῃ τῆς δοξαστρῆς, στὸν ὁποῖο ἔδινε τὶς τελευταῖες ὁδηγίες, πρὶνὰν κατόπιν στὸν ἐπὶ κεφαλῇ τῆς παραταραμένης φρονέας ἀξιωματικῶ, συνιστώντας τὸ κανονικὴ ἀπόδοσιν τὸν τιμὴν τοῦς ἐπισήμιους κεκλημένους.

Σὲ λίγο ὁ κεκλημένος ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν. Καλοσπιδρομένη φράξια, γυνοσύντητες στρατιωτικὲς κολλῆς, ἔξωτες ὁσθητὲς ὁρωσιότατων κυριῶν καὶ ὁρωαὶ—ἁρμα καὶ καμιά γυναικὴ φουτανέλλα, ὅταν ἐνὰ σεβάσμιον λείψανον μᾶς ἠρωσιώτατης ἐποχῆς.

Ὁ κεκλημένος παρέδιδαν τὰ ἐπανωφόρια τοῦς πλ. στοὺς γαλαξοῦ

ἕνα χρόνιον ἡ Αἰκατερίνη ἔφερνε στὸν κόμο ἐνα ἀδύνατον καὶ χαζοκτικὸ ἀγοράκι. Ὁ Ἑρρίκος ἔτρεπε νὰ τὴν εὐγνωμοῖ, ἐπειδὴ τοῦ χάρισε διὰδοχο. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε διὰ προσπαθοῦσε νὰ φρονεταί στοιγνὰ μὰζυ τῆς, γιὰ φροβάντα τὸν πατέρα του... Ὅταν δὴς πέθανε, στὰ 1547, ὁ Φραγκίσκος, ὁ Ἑρρίκος, βασιλεὺς τώρα τῆς Γαλλίας, κατέβασε τὴν γυναικά του τὴν βασιλίσσα δηλαδὴ!—στὴν τάξιν τὸν ὑπερθεῖ. Τὴν ἔβριζε χυδαῖα μπρὸς τοῦς θαλαμηπόλους του καὶ δὲν δισκολεῖοντα διόλου ν' ἀγκαλιάζῃ τὶς διάφορες φίλες του καὶ ὅταν ἀκόμη ἦταν μπροστὰ ἡ Αἰκατερίνη!...

Μὰ ἡ βασιλίσσα ἀδειαῖζε ὅλα αὐτὰ τὰ μικρὰ ποτήρια, χωρὶς νὰ βγάξῃ τὸ παρομικρὸ παρόντον ἀπὸ τὰ χεῖλιν τῆς. Ἐξαιροσύνθως ν' ἀγαπᾶ τὸν ἄνδρα τῆς, νὰ εἶνε δειλὴ καὶ μαζεμένη ἀπέναντί του, νὰ φροβᾷ τὰ μῆκος διασερτήσῃ τὶς φιλενάδουσες του καὶ νὰ τὶς κολακεύῃ μὲ ταπεινοφροσύνη, ἀνάμνησιν οὗ μὲ βασιλίσσα!...

Μιά μέρα ὁ Ἑρρίκος πέθανε, ὕστερ' ἀπὸ ἐνα ἀτύχημα.

Ἡ Αἰκατερίνη τὸν ἔκλεψε μ' ὅλην τὴν καρδιά.

Συγχρόνως κατέλαβε νὰ γίνεται μέσα τῆς μιά μεγάλη ἀλλαγὴ. Ἀρκετὰ ταπεινώθηκε, ἀρκετὰ ὑπέφερε! Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποῦ βρέθηκε μόνον στὸ θρόνον, ἐνοίωσε ξεκαρδιὰ νὰ τὴν πλημμυρίζῃ μὲ δυνάμεις, τὴν ὁποία δὲν εἶχε ὑποταπεινῇ ὡς τότε. Ἡ ταπεινωμένη, ἡ περιφρονημένη, ἡ γελοιοποιούμενη Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, λησιμόνησε τὸν καλὸν ἔαντ' τῆς καὶ παρουσάσθηκε μὲ τὸν συγγνὸν προσώπειο μᾶς γυναικῶς σκληρῶς καὶ αὐταρχικῶς, μᾶς γυναικῶς ποῦ κατάρθωσε νὰ πᾶσθι στὴν ἰσότητά μὲ τὴν ἀνέμεσα στοὺς μεγαλείτερους δυνάστες τοῦ κόσμου!...

ντιμένους θαλαμηπόλους, καὶ ἔπειτα, μὲ τὴ φυσικὴ ἀπερηφάνεια τοῦ Ἑλλήνου, ἔκταναν στὴ μεγάλη κατάρτιση αὐθούσε. Σήμερα μ' ἐνα περιεργὸ ἔθνος, οἱ ἄνδρες καὶ ἡ γυναῖκες χωρίζονταν σὲ δύο διόδους καὶ μόνο μετὰ τὴν εἰσοδὸν τῶν βασιλέων ἀνακατείνονταν μετὰ τῶν τῶν. Στὶς 10 ἡ ὥρα ἀρχοῦσε ἡ στρατιωτικὴ δοχὴστρα ἀρχὴς θοιαιδευτικὰ τὶς πρώτες στορτές τοῦ Ἑλλήνου Ἰανου τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἡ ἀμέσως σχεδὸν ἔκανε τὴν ἐμφάνισιν τῆς στὴν αὐθούσε δόξαληγῃ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια. Προπορευόνταν ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α', ἔχοντας στὸ μπράτσο του τὴν βασιλίσσα Ὀλγα.

Ἡ εἰσοδὸς τῶν, καθὼς καὶ τὸν προηγούμενον, ἔγινε μὲ μιά χαριτωμένη καὶ ἀπλὴ ἐπισομότητα, τὴν ὁποία δὲν σίαζε οὔτε ἔχονος ἀνοήτου στόμαρου. Τὸ βασιλικὸ ζεύγος τὴν εἰσοδὸν τῆς αὐθούσες χώρου, καὶ γαρετήσε φιλοφροσύνητας τοὺς ξένους διπλωμάτες πρώτα καὶ ἔπειτα τοὺς ἄλλους καλεσμένους.

Σχεδὸν ἀμέσως ἔκανε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ καὶ ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου, ἕνας νεανίας ροσιαλῶς, ληρπὸς καὶ κομνησάτος, ὁ ὁποῖος ὑπεργαπᾶται ἀπὸ τὸν Ἑλλήνικὸ λαὸν γὰς τὴν ὁπότης του καὶ γὰς τὸ θοιολόγον ὄνομα «Κωνσταντίνος», τὸ ὁποῖο ἔχει.

Κατόπιν ἀκολούθησαν μὲ τὴ σειρά ὁ βασιλοπούς Γεώργιος, ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, ἕνα ἀθλητικὸ καὶ σπιδρὸ παλλήλαρι, πολιταεὺδεμένο. Στὸ Ἐδμορκατικὸ ζωνὸν εἶνε σπιδρὸς ὡς τὸ ἀθλητικὸς πρὶνὰν, ἔξ ἀτίας τοῦ ὅτι μὲ ἀνατὸ χιτρώμα τοῦ μασιονοῦ τοῦ ἔοριζε πέρισι λαθόντων ἕναν φαντατικὸ ἴπωνα. ὁ ὁποῖος παρ' ὀλίγον νὰ διολορησῇ τὸν Τσάρεβιτς. Καὶ τέλος ἀκολούθησε ὁ βασιλοπούς Νικόλαος, ἕνας λεπτὸς καὶ ἀδρὸς νεανίσκος, ὁ ὁποῖος φοροῦσε μὲ χαριτωμένη κομψότητα τὴ στολὴ ἀξιωματικῶ τοῦ πυροβολικοῦ.

Ἐπὶ ὅρα ἀρχετὰ ἀντηροῖσε ἡ ὁλόκληρη αὐθούσε ἀπὸ γέλια κροσιτάλιν καὶ διακριτικὰ, ἀπὸ φαιδρὸς ὁμιλίας καὶ ἀπὸ ἔλκετα κωμικὰ μνησιν. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα δὲ, μετὰ τὸ σεβήσιμα τῶν ἀνακτορικών, ἤρθε ἡ ὥρα τοῦ γομωρικοῦ χοροῦ κωμωδῶν!...

Ἐ, ἔδοι ἡ ὥρα ὁ θοιολόγος τοῦ ἀλησιονήτου Χατζηπέτρον! Στάθηκε στὴ μέση τῆς μεγάλης αὐθούσε, τοποθέτησε τὰ ζευγάρια τῶν χορευτῶν καὶ χορευτριάων καὶ κανόνισε τὰ πρόγραμμα ἑτοῖ, ὥστε οὔτε ὀχλαγωγία νὰ γίνεται, οὔτε κανένας ἡ φιλοτιμία καὶ ἡ φιλικὴ νὰ περὶαχθῶν. Ἐπειτα, μ' ἐνα χιτρώμα τῶν παλαιῶν ἡγερῶ, ἔδωσε τὸ σπιδρὸν τοῦ χοροῦ καὶ ἡ ἡδοναδὴς μουσικὴ παρῶσεως τὰ ζευγὰ καὶ σπιδροῦς. Συχνὰ δὴς, μὲρα στὴ ζύλιν τοῦ χοροῦ, πολλὰ ζευγάρια ἔχοναν τὴν ἰσοστάσιον στὸ γλυσιτερὸν δάπεδο καὶ συχνότερα δροσερῆς κυριεῖς ἔκταναν τὰ ἰσοχρηστικὰ καὶ πρόθυμα παρῶσα τοῦ πανταχοῦ παρόντος συνταγματάρχου. Τότε ἔκτανε, χωρὶς νὰ συγχρηστικὴ καθόλου, ἀνασῶσαν μὲ ἀδρότητα τὶς καλόνες ποῦ γλυσιτεροῦσαν καὶ τὶς παρηγοροῦσε μὲ τὴν ἰσοπότητά καὶ τὰς, ὥστε τὸ ἐπισόδιον περνοῦσε ἀπαρτήρητο!

Συχνὰ δὴς μερικὸ ἔσηορὸ νεαροὶ προξενούσαν ἀπὸ τοῦ θοιολόγου καὶ τρέταναν ἐν μέση, στὰ ὁποῖα δὲν ἔσαν διζαίωμα ἀπὸ τὴν ἐθιμοτυπία. Τότε ὁ τυπικὸς συνταγματάρχης θύμονε στὸ γερὰ καὶ ξεγνοῦσε γιὰ λίγο καὶ τόπο καὶ περσιόσεις. Κ' ἄκουε κανένας τὴ βροντερὴ φωνὴ του, ἀνέμεσα στὶς μελωδίες τοῦ Σπιδρὸς πλ., νὰ ἀντηρῇ!

—Voyns!... Voyns!... Κάνετε τόπο, messieurs!... Tota, mesdames!... Ἡσυχίαν, παρακαλῶ!... Τὶ διάβολο!... Ποῦ εὐρωσιόζεθα, λοιπόν!...

Ὅλα τότε λούφραζαν, καὶ ἡ ἀμέσως ὁ καλόκαρδος Χατζηπέτρος—ὅταν τὸν καλὸ δρόκον τὸν παρῶσαν—ἔτρεβε μὲ κασὰ τὰ παλῶρια μοναχάα του καὶ ξανάπαρνε πάλιν τὸ ἀγαθὸ μειδιάμ του!...

Κόντεναν ἔσηορῶσαν, ὅταν ἀποφθεῖσαν πλεῖ ἡ Μεγαλειότητές του καὶ ἄρχισε νὰ διαλείπει ἡ ἀλησιονήτῃ αὐτὴ γιὰ μὲνα δεξιόσιν!...

Καλόκαρδος καὶ ἀλησιονήτους συνταγματάρχης Χατζηπέτρος, παλλήλαρι καὶ γυνὴ παλλήλαρι! Ὅταν δροῖονε τὸ χιτρών τῆς Αἰλῆς, ἡ Ἀθιδῆς ἦσαν ἐγχαρτίμενες καὶ ὁ Ἀθιδῆς ἡμερώτερος!... Ἡ πολιτικὴ μὲ τὰ μίση τῆς δροατέμεν καὶ ἡ ἰσὴ ὥς καὶ τὰ πᾶσθι προῖοντασαν. Γιατί, λοιπόν, ὁ εὐγενὴς λαὸς τῶν Ἑλλήνων ὑπερδυνεταί δεισματικὰ σὲ μέμνητες καὶ βόσανα πολιτικῆς παρῶσης, ἀπὸ τοῦ λίγα τοῦ ἀρκοῦν νὰ εἶνε εὐτυχῆς!...

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Μακρὸν γλῶσσα ἔχουν μονάκι ἐκεῖνοι ποῦχουν κοντὰ χέλια.

Ἰσπανικὴ

Τὸ νερὸ κομμάτι, ὁ ἔχθρὸς ἑμᾶς ποτὶ.

Τουρκικὴ

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α' ἄλλοτε 18 ἔτων